

Λίγη απ' την πατριωτική συνείδηση του Πλαστήρα!

"Η Ελλάδα πεινάει κι εμένα θα μου βάλετε ...τηλέφωνο;"!!!

(Νικόλαος Πλαστήρας, πρωθυπουργός της Ελλάδας με άνεργο αδερφό....)

Παρακάτω μερικά από τα πολλά αξιόλογα συμβάντα της ζωής του, τα οποία χαρακτηρίζουν τον άνδρα και τον καθιστούν πρότυπο, παράδειγμα προς μίμηση για παλιότερους αλλά και σημερινούς.

Ο αείμνηστος Ανδρέας Ιωσήφ - πιστός φίλος του - αναφέρει:

Ο στρατηγός είχε απαγορεύσει στους δικούς του να χρησιμοποιούν το όνομα "Πλαστήρας" όπου κι αν πήγαιναν. Ο αδελφός του ήταν άνεργος. Το εργοστάσιο ζυθοποιίας «ΦΙΞ» ζητούσε οδηγό κι εκείνος έκανε αίτηση. Ο αρμόδιος υπάλληλος τον ρώτησε πώς λέγεται. Κι επειδή αυτός δίσταζε να πει το όνομά του, ενθουμούμενος την εντολή του στρατηγού, τον ξαναρώτησε και δυο και τρεις φορές, ώσπου αναγκάστηκε να ομολογήσει ότι τον λένε Πλαστήρα. Παραξενεμένος ο υπεύθυνος ζητάει να μάθει αν συγγενεύει με το στρατηγό και πρωθυπουργό. Μετά από πολύ δισταγμό του αποκαλύπτει ότι είναι αδελφός του. Αφού η αίτηση, ικανοποιήθηκε, παρακάλεσε να μη το μάθει ο αδελφός του. Ο στρατηγός το έμαθε κι αφού τον κάλεσε αμέσως στο σπίτι του τον επέπληξε και του απαγόρευσε να αναλάβει αυτή την εργασία λέγοντάς του: **«Αν έχεις ανάγκη, κάτσε εδώ να μοιραζόμαστε το φαγητό μου»**. Και δεν πήγε.

Ο Πλαστήρας ήταν άρρωστος -έπασχε από φυματίωση - κι έμενε σ' ένα μικρό σπιτάκι στο Μετς, κοντά στο Παναθηναϊκό Στάδιο. Του πρότειναν να του βάλουν ένα τηλέφωνο δίπλα στο κρεβάτι αλλά αυτός αρνήθηκε λέγοντας: **«Μα τι λέετε; Η Ελλάδα πένεται κι εμένα θα μου βάλετε τηλέφωνο;»**.

Πολλές φορές με τρόπο έστελνε και αγόραζαν ψωμί, ελιές και λίγη φέτα. Τότε οι γύρω του, του υπενθύμιζαν ότι είχε ανάγκη καλύτερου φαγητού λόγω της αρρώστιας κι εκείνος με απλότητα τους απαντούσε: **«Τι κάνω. σκάβω για να καλοτρώγω;»**.

Ο Βάσος Τσιμπιδάρος, δημοσιογράφος στην εφημερίδα «Ακρόπολη», περιγράφει το εξής περιστατικό:

Κάποτε, ο στενός του φίλος Γιάννης Μοάτσος, είχε πάρει την πρωτοβουλία να του εξασφαλίσει μόνιμη στέγη, για να μην περιφέρεται εδώ και εκεί σε ενοικιαζόμενα δωμάτια. Πήγε λοιπόν σε μια Τράπεζα και μίλησε με τον διοικητή. «Τι;», απόρησε εκείνος. «Δεν έχει σπίτι ο κύριος πρωθυπουργός Πλαστήρας; Βεβαίως και θα του δώσουμε ό, τι δάνειο θέλει και μάλιστα με τους καλύτερους όρους!»

Ο Μοάτσος έτρεξε περιχαρής στον Πλαστήρα, του το ανήγγειλε και εισέπραξε την αντίδραση: **«Άντε ρε Γιάννη, με τι μούτρα ρε θα βγω στο δρόμο, αν μαθευτεί πως εγώ πήρα δάνειο για σπίτι;»**. Έσκισε το έντυπο στα τέσσερα και το πέταξε.

Ο Δημήτρης Λαμπράκης «δώρισε» κάποια στιγμή στον Πλαστήρα ένα ωραίο χρυσό στυλό κι αφού ο στρατηγός κάλεσε τον φίλο του Ανδρέα του λέει:

- Εγώ δεν βάζω χρυσές υπογραφές. Μου φτάνει το στυλουδάκι μου. Να το στείλεις πίσω.

- Μα θα προσβληθεί.

- Δεν πειράζει. Ας μου κόψει το νερό από το κτήμα. Δεν θέλω δώρα Ανδρέα. **Γιατί τα δώρα φέρνουν και αντίδωρα!**

Το 1952, πρωθυπουργός ακόμη ο Πλαστήρας, ήταν κατάκοιτος από την αρρώστια που τον βασάνιζε, όταν μία μέρα δέχθηκε την επίσκεψη της Βασίλισσας Φρειδερίκης. Μπαίνοντας εκείνη στο λιτό ενοικιαζόμενο διαμέρισμά του, εξεπλάγη όταν είδε τον πρωθυπουργό να χρησιμοποιεί ράντζο για τον ύπνο του, και τον ρώτησε με οικειότητα: «Νίκο, γιατί το κάνεις αυτό;» και η απάντηση ήρθε αφοπλιστική. **«Συνήθισα, Μεγαλειοτάτη, το ράντζο από το στρατό και δεν μπορώ να το αποχωριστώ.»**

Ο στρατηγός Νικόλαος Σαμψών, φίλος του Πλαστήρα, σε επιστολή του περιγράφει, το παρακάτω:

Όταν πέθανε ο Πλαστήρας, δεν άφησε πίσω του σπίτι, ακίνητα ή καταθέσεις σε τράπεζες. Η κληρονομιά που άφησε στην ορφανή προσφυγοπούλα ψυχοκόρη του, ήταν 216 δρχ., ένα δεκαδόλλαρο και μια λακωνική προφορική διαθήκη: «Όλα για την Ελλάδα!». Βρέθηκε επίσης στα ατομικά του είδη ένα χρεωστικό του Στρατού (ΣΥΠ 108) για ένα κρεβάτι που είχε χάσει κατά την διάρκεια των επιχειρήσεων στη Μικρά Ασία και 8 δρχ. με σημείωση να δοθούν στο Δημόσιο για την αξία του κρεβατιού, **“ώστε να μην χρωστά στην Πατρίδα”**.

Όταν πέθανε ο Πλαστήρας στις 26/7/1953 τον έντυσαν το νεκρικό κοστούμι, που το αγόρασε ο φίλος του Διονύσιος Καρρέρ - γιατί ο ίδιος τον μισθό του τον πρόσφερε διακριτικά σε άπορους και ορφανά παιδιά - ο δε γιατρός, που ήταν παρών και υπέγραψε το σχετικό πιστοποιητικό θανάτου, μέτρησε στο ταλαιπωρημένο κορμί του: 27 σπαθιές και 9 σημάδια από βλήματα.